

„NEM IDES AZ”

című verseskötetemből.

A férjemnek emlékül

Annak a férfinak, annak az embernek, aki feltétel nélkül, és a világon a legjobban szeretett.

ODAÁTRÓL NEM FELELNEK...

Az augusztusi meleg, sejtelmes éjben,
Szorgalmas tücskök, muzsikálnak fűben.
Némák a házak, ablakok sötétek,
Mindenki alszik, másnap korán kelnek.

Fürge kis bohémek, hegedülnek hévvel,
Mint a végtelen, illatos hús réten.
Nem zavarja őket házak, utcafények,
Párjukat hívják, csak nekik zenélnek.

Most van ideje, széptevésnek, násznak,
Illanó létnek, rövid boldogságnak.
Nyár, hamar elszáll. Véle ők is mennek.
Zenéjük elnémul, elmúlik minden.

Könnyeimtől alig látom az égboltot,
Bánatom tengernyi, vajon Ő hol bolyong?
Van-e ott élet, van-e túlvilág?
Mert akkor látja; csak szenvedek ideát.

Ha tudnám, hogy vársz rám, foghatom kezed,
Odaát újra találkoznék Veled.
Kevésszer mondhattam; szeretlek Téged!
Sokszor megbántottam patyolat lelked.

Nehéz már nélküled. Sokáig nem bírom.
Egy kérdés gyötör, látlak-e még vajon?
Allok a sötétben, lámpások az égen,
Millió tücsök fájdtítja a szívem.

Muzsika szól közel, daluk zeng távol,
De a kérdésre, egyik sem válaszol.
Csillagok szikráznak, incselkednek vélem,
Felelet nem jön, az augusztusi éjben....

Szeged, 2011. július 22.

GYÜLÖLÖM A SORSOT...

Olyan gyorsan szállnak, tűzforró nyarak,
Mint magasban cikkázó, fecske madarak.
Gyűlnek, készülődnek, nagy út előtt állnak
De, nem olyan előtt, mint akik meghalnak.

Két hónapja múltott, itt hagyott jobb felem.
Sehol sem lelem békességem, kedvem.
Két évet kértem! – Istentől kettőnknek,
De ő másképp döntött, megtagadta tőlem.

Kezem közt, szemeit lehunyta örökre,
Hangját nem hallom soha többé Tőle.
Mintha a Föld pokollá válna,
És minden-minden tüzet okádna.

Fekete gyászruhám beleég szívembe,
Nem tudom, mit kezdjek semmi életemmel.
Nem jön az enyhülés, hiába áhítom,
Pedig igyekszem, az Úr látja kínom.

Átkozott hallani, hogy VÉGE! Nem jön már!
Átkozott lett a nap, amikor elhagytál!
Értelme veszett munkának, életnek,
Gyűlölöm Sorsot! – mit érdemül kivetett.

Szeged, 2011. augusztus 22.

SZEPTEMBERI NYÁR

Micsoda szeptember! Tűzforró nappalok!
A fecskék elszálltak, szívünk értük sajog.

Egy tücsök ciripel, szólózik egyedül.
Nem zavarja semmi, magában hegedül.

Az éjszakai csendben messze száll éneke,
Elveszthette párját, (hogy) most is szól hangszere.

Szeptember végén szél nyargal itt-ott.
Hűvös őszi dőnek hírnökeként futkos.

Kis tücsök muzsikál. Oly furcsa hallani.
Tán, látja bús lelkem, s próbál vigasztalni.

Másnap hideg jön. Didergős éjszaka.
Kis tücsök nem zenél, elszakadt a húrja...

Szeged, 2011. szeptember 22.

MA HÁROM HÓNAPJA

Ma három hónapja, engem elhagyta.
Karjaimban egy végsőt sóhajtottál.
Előtte mondtad, "jól esett az ebéd"
Pihenni készültél, és végleg elmentél.

Azóta folyik szemem csatornája,
Bánatomnak nincsen, ami útját állja.
Este sírva fekszem, reggel sírva kelek,
Legelső döbbenet, hogy üres a helyed.

Ma is rózsát dobtam sodródó Tiszába,
Mintha elvinné, azokat Belgrádba.
Sokáig néztem, szemem belefájdult.
Búcsúztam tőlük, mintha Te úsznál ott.

Uram! Te ismered sátánnak pokolát.
Ezt a szenvedést, minek mondanád?
Mért jó az neked, ha látod kínomat,
Áruld el odaát lévő, titkodat.

Kísért-e a lélek, vagy nincsen semmi?
Ki az, ki vigyáz ránk, vagy tettünk bünteti?
Ha földön túl létezik, megnyugvás, boldogság,
Segíts, hogy könnyen átjussak odaát.

Talán, foghatnám finom kezeit,
Simítnám selymes, bársonyos szép bőrét.
Ránctalan arcára csókot lehelnék,
Keblemre vonnám deresedő fejét.

Remélem, hogy, ott találkozom Véle,
Kit, elvettél hirtelen, váratlan örökre.
Mebánnám mindent, mit néki vétettem,
Hiszem, hogy kegyes lesz. S megbocsát nékem.

Szeged, 2011. szeptember 22.

JÚNIUSTÓL OKTÓBERIG (magányos házassági évforduló)

Gyűlölöm júniust!
Csalfán csalogatott!
Mindent elvett tőlem,
mit október adott.
Gyűlölöm októbert!
E kései hónapot,
semmi jót nem hozott,
csábított, hazudott.

Emlékszem. Akkor,
reménnyel biztatott.
Egy jóképű férfi,
átölelt, szorított.
Kulcsolta ujjaim!
Kéz-kézben hálára,
forró csókot lehelt
eskünk után, számra.

A tűző nap, szokatlan,
mint októberi meleg.
Utána esett, majd...
mindent megdermesztett.
Észre sem vettük,
idő, erőt falta.
Szenvedést juttatott,
hitet sem hagyva.

Velem rég esküdtél.
Akkor is ősz volt,
éjjel itt-ott fagyott.
Az úton bámulták,
hogyan büszkén karoltál –
ott megy egy menyasszony!
Szép nászt ígér – súgták,
az októberi „nyár”.

Az élet olyan lett,
amilyen „kijárt” (?)
Örömet, bánatot
felváltva kínált.
De mi együtt voltunk.
Egymásnak maradtunk.
Hozzád menekültem,
ha tépett lelkem sajtott.

Mikor gyűrűt adtad,
előtte négy hónap,
rémületre váltott
az, a születésnap.
Szívünk zakatolt,
bár nem évforduló,
megint meleg lett
pokol tüze dalolt....

Születésed napján
június tombolt.
szerény ebéd után
levegő megfagyott.
Forró nyár közepe
dermesztőre váltott,
egy pillanat alatt,
hú társam elhagyott...

Életem semmi lett!
Hogy féltem e naptól!
Sejtésem bevált,
Elrabolt angyalod...
Reméltem, az égbolt
legalább beborul, s
tépett lelkem szánva,
velem együtt zokog.

De, apró darabra
tördelt engemet,
meleg van most is,
múlra emlékeztet.
Ez az első év, mi
Nélküled múlik,
sietnem kell nagyon,
sokra már nem telik.

Ha távol, vagy közel
felsivít a mentő,
örült hangja dobol
(mint) ablakon jégeső.
Mindenütt borongós,
szemerklél az eső,
(itt) hét ágra süt a Nap,
vigyorog az idő.

Most van a legelső
magányos forduló.
Hamvad, egy edényben,
bezárva meglapul.
Gondoltam porodnak
szabadságot adok,
kedvére vigye szél,
szétszórom valahol.

Tested darabjai
érje utol lelked,
ha nem tudta megvárni
magányos szívemet.
Tudom visszavágytál,
ahová születted,
elmesélted sokszor,
míg velem lehettél.

Tétova lettem. És,
riadt! Tehetetlen!
Én, aki mindeddig,
oly bizton éltem.
Megöl a hiányod,
elszállt a jókedvem,
mi az, hogy kacagás?
már nem is ismerem.

Van egy kis dolgom még.
Lehet, hogy csak hiszem.
Erőlködöm egyre,
de ezt még elvégzem.
Ha az Úr engedi,
munkám befejezem.
Röpülök Hozzád,
vársz-e türelmesen?

Hisz én lettem akkor,
mindened, reményed!
Pajkos kedvem létem,
elvarázsolt téged!
Te is huncutkodtál!
Ha kellett, lódítottál.
Halál angyalával,
Végül elcsábultál.

Október huszonhat!
sárgulnak levelek,
házasságunk napján
leterít döbbenet.
Nem bírom egyedül!
Küzdelmes volt sorsunk.
Sietek utánad,
megvársz-e félúton?

Most csak elmélkedem.
Észhez kéne térni.
Hisz itt, vagy odaát
nincsen semmi, semmi!
Nem kell már senkitől,
földi szépség nekem,
mért nem akkor adta,
míg itt voltál velem...

Szeged, 2011. október 26.

KARÁCSONY ESTE

Karácsony este van, és Téged várlak,
mint régen, ha végezted sokadik munkádat.
Szobámban magamban, egyedül ültem,
amikor megjöttél, nyakadon csüngtem.

Most, hiába figyelem az ajtózárat,
csak a szél rezgeti, néha a fákat.
Nem szól a csengő, nem fordul a kulcs,
könnyeim potyognak, s mind ölembe hull.

Megvadult a csend, s dobol fülemben,
megfeszít a kín, mi belevág szívembe.
Régen, nem hittem, hogy nehéz lesz Véled,
De, azt még úgy sem, hogy iszonyú nélküled.

Te... voltál-e magadban, kízó némaságban?
Üvöltő lárma közt, süket magányban?
Nem hallod a zsvajt, kacagást, dalolást,
Jó kedvű életet, csakis a csalódást.

Az Úr összekötött. Aztán szétválasztott.
Játszozott velünk, s kedvére kínozott.
Talán úgy vélte, nem álltam ki próbát,
gyötör a kérdés, tán rossz voltam Hozzád?

Karácsony estéjén minden arc ragyog,
de, az enyémet egyre csak áztatod.
Folyton elmélkedem, s az a legfőbb gondom,
onnan látsz-e engem, vagy máshoz tartozol?

Kitöröltk-e már az emlékeidet?
Kettőnk életét, mit évtizedben mértek.
Nevetést, mérget, rosszat, és szépet,
lelked bolyong-e, vagy más világba tévedt?

Üresen kong a zaj! Üres a csend is.
Üres a lelkem, üres lettem én is.
Üres lett minden, minden köröttem,
magányos voltam, magányos lettem.

Bámulok semmibe, nem gondolkodom.
Kopasz fűz ágai integet ablakon.
A fát is elhagyta színe, levele,
kietlenek lettünk karácsony estre.

Nem szeret már soha, senki e földön,
ki kell ezt az érzést, magamból úznöm.
Hisz elvitted tőlem! Talán másnak adtad?
Hogy a társad helyett, Uradat imádjad.

És én mit kapok helyette cserébe?
Hogy elvitted a lelkem –, éljek megkövülve?
Szeretet nélkül gonosz az élet,
nem is kell már semmi. Ugyan minek éljek?

Karácsony estéjén mardos a fájdalom.
Vajon kit siratok? Téged, vagy önmagam?
Iszonyú némaság! Testem szétszaggatja.
Mért mentél el tőlem? Mért hagytál magamra...?

Szeged, 2011. december 24

A BELETÖRŐDÉS
(Ha te nem jöhetsz, nekem kell menni)

EGY SZÁL VIRÁG

Hamis játszótársak, meg ne vessetek!
Nem kívánok élni, párom után megyek.
Néhány apró dolgot el kell még végeznem,
Melyet az Úr ott fenn, kiszabott nékem.

Aztán elbúcsúzom e földi világtól,
Porom, hamvaim, a Tiszába dobjátok.
Még egy apróságot tegyetek utolsón,
Nótát muzsikáljon, a banda búcsúzón.

Utoljára húzzák! –, hogy „darumadár indul”,
Én is vele szállok, repülünk egy úton.
De tavasszal megjő –, ha nefelejcs kéklík,
Addig az én lelkem, felér az égig.

Száraz fa remegje kedvenc kesergőmet,
Én már nem dalolok. Most, csak hegedülnek.
Odacsalogatom szerető kedvesem,
Ti csak húzassátok! Én majd megfizetem!

Végül, hazamentek. De ne búsuljatok!
Énekelni fogok, csak ti, nem tudjátok.
Majd hallani fogja az én drága párom,
Édes kis madaram, lelkem, virágom.

Érzem, rám talál! – ha megszólal hangom,
Hiszen úgy imádja, hogyha dalolgom.
És elvezet engem az égi kórusba, (hol)
Angyalok hárfáznak, s együtt leszünk újra.

Amikor néha a Tisza partján jártok,
dobjatok a vízbe, egy szerény virágot.
Ha a túlvilágon magamban bolyongok,
társam keresem, kit folyton siratok.

Hogyha megtalálom, nyakába borulva,
emlékeitekből koszorút fonva,
fejemet ékítve, díszítve, csokrával,
Társamnak tesszen, sose nézzen másra.

Gondoljatok arra, hogy többé nem láttok.
Irigyek, barátok, nem nevetek rátok.
Ne szánjátok tőlem azt a szál virágot,
Jókedvemből többé, nem meríttek álmot.

Barátok közt járva, magányra találtam.
Nem panaszkodom, csak társam után vágytam.
Tudom, a lelkek ott nem öregszenek,
hisz, égiek és az Úr, vélek rendelkeznek.

Úgy fognak tenni, egymást szépnek lássuk.
Örök boldogság kísérje az utunk.
És ti, itt a földön, ne ítélkezzetek!
Szaván kell fognom az ígéretéseket.

Búcsú nélkül ment el, szó nélkül távozott.
Én is így teszek, tudom, megbocsáttok.
Azért, néha-néha, emlékezzetek rám,
Nyári séta közben, lent a Tisza partján....

Szeged, 2012.01.22.

KÉSZÜLÖK EGY NAPRA

Férjem halálának első évfordulójára

Készülök emlékre, mitől nagyon félek.
Ami akkor történt, ismét át kell élnem.
Merev testedhez már nem volt semmi közöm,
Lelkünk egybe forrott, örökre örökkön.

Végig gondoltam az iszonyú napot,
Másnak ki könyörög, meg nem adatott.
Amilyen csendesen kirótt utad jártad,
Olyan hirtelen hagytad el a társad.

Meggyújtom a gyertyát, jaj, de leég nyomban.
Egy másik szál mellett, Érted imádkoztam.
Előtört minden. Most hunytad le szemed.
A hosszú gyertyaszál, az asztalra esett.

Eldőlt – jelezvén, vége életednek.
Pontban ekkor történt. Egy éve van ennek.
Visszaigazítom, fénye mellett ülök,
Erőlködni kell, hátha megkönnyülök.

Kicsi üvegtálban lassan emésztődik,
Lángja sercen, lobban, szívem emlékezik.
Mire elfogy végleg, több órába telik.
A kanóc körül már csak faggyú gyülekezik.

Halál táncát járja gyengülő lángocska,
Egyre csak pislákol, múló életforma.
Meredten nézem, most sóhajt utolsót...
De, mint az életed, végsőkig lobogott.

Egyre bámulok. Életet mi nyújtott?
Kanócot nem látok, szikrát faggyú adott?
Mindent felemésztett piciny lángocska,
Semmi sem maradt az üveg tálkába.

Eddig tarthatott életed gyertyája.
Eddig világolt, élted halvány lángja.
Ennyit nyújtott az Úr, földi létednek,
Elmélázom rajta, vajon mi éltetett?

Mi adott erőt, ha minden elfogyott?
Talán, hogy társad melletted kitartott?
Olyan furcsa volt gyertya gyenge lángja,
Erőlködött egyre, kicsi tartójába.

Életed így küzdött erőtlen testedben,
Bocsáss meg, de már csak szivárog a könnyem.
Magamba roskadva, nem is zokogok.
Tehetetlen ülök, folyton Rád gondolok.

A lelked még jobban összeforrt enyémmel,
Porhüvelyed távol, Te itt vagy minden percben.
A múltó időben csak Rád emlékezem,
Minden apró emlék, megríkat engem.

Életem gyertyája nekem is rebben,
Talán addig ég majd, míg a tied érzem.
Akarat erős volt, csak a tested gyenge,
Nekem kellett volna örködni felette...

Szeged, 2012. június 22.

LELKEMBEN EGY ÓDA

Lelkemben, régóta zokog egy óda,
recseg, mint viharban kidőlt óriás fa.
Súlyos döngő léptek taposnak rajta,
durva bakancsok tördelik apróra.

Féktelen kacajuk, elnyomják jaját,
S észre sem veszik, dús, zöldellő lombját.
Sok madár rajta, készített tanyáját,
fáradt vándornak nyújtotta árnyékát.

Kik, hűsöltek alatta, könnyen általlépték,
Pedig, szárazon is, sírta kesergőjét.
Ha abból, hegedűt készítették volna,
Nemcsak a maguk, hangját hallnák újra.

Bár, a muzsikaszó, ott van az ajkakon,
De fülek süketek, kinek dalolgasson?
Nincs az a kéz, ki néha megpendítse,
Közömbös emberek, szíve megkövülve.

Ha az önző élet néha esélyt adna,
Ez a szomorú dal, milyen szépen szólna.
Nem hallhatja hárfám, ki magát imádja,
Áhítattal sóhajt, mint a lélek hangja.

Elhalkul hát szavam. Nincs, kit vigasztaljon.
Nincs erőm mosolyra, hogy más is mosolyogjon.
Elorozták lelkes, vidám, kedvem tőlem
Kik csak pislákolnak, s nem gyúltak könnyen.

Lelkemben régóta zokog egy óda.
Sír a muzsikája, sír a mulatója.
De egyszer utoljára, szívemet felgyújtom,
Lángoljon minden! Parazsat okádjon.

Haj, de ne féljeteK, nem lesz itt semmi.
A tűz közelébe, nem kerül már senki!
Nem fog melegedni, ki eddig is tette,
Más világ van itten, s más a temetőben...

Szeged, 2012. július 22

LELKEM VILÁGA

Az én szegény lelkem,
mindenkinél másabb.
Kócos gubancait, soha meg ne lássad.
Óriási úr, mi zavarja álmom,
nem lakhatja más,
csak eltávozott párom.

Az én szegény lelkem,
mint a kő, kemény lett.
Nem lepi meg érzés,
soha nem szerethet.
Botladozva járok magányos utamon,
nem lelem a gyógyírt,
nincsen rá irgalom.

Titkon reménykedem,
hogy egyszer reá lelek.
Megtörik a „bűbáj”,
ha odaát leszek.
Ha, majd a majd kőszívem
egészen megreped,
akkor látom meg Őt,
Ki annyira szeretett.

Szeged, 2012.01.22.

URAM, TE JÓ VAGY...

Ima a Mindenhatóhoz

Istenem, Uram! Te jó vagy velem.
Csak, folyton én elégedetlenkedem.

Életem során, mikor vétkeztem,
hidd el, én soha nem akarattal tettem.

Sok kanyargós úton át tekeregtem,
Igyekezve bár, de kiutat nem leltem.

Nem vívok már, de szándékod nem értem.
Megadtam magam, kudarcot viselem.

Volt ezer tervem, és sok-sok reményem,
de, mások aratták, babért előttem.

Megcsillant egyszer egy szép életút.
Sokszor csalogatott, mi délibáb volt.

Hogy adtál másnak kedvére mindent?
Nekem csak szánalmat, s morzsákat hintesz.

Küldtél egy támaszt, kire éltem bízтам,
azután elvetted, s egyedül maradtam.

Nincs jogom felróni cselekedeted,
tudom, vannak nálam, elesettebbek.

Istenem mondd! Mit vétettem Neked?
Azt, hogy egy asszony, megszült engemet?

Istenem, Uram! Te jó vagy velem,
Csak mindig én, elégedetlenkedem.

Szeged, 2012, 02. 22.

.....
©: Fotók: Bätz Piroska Web:<http://www.prb-mediendesign.de>
.....

Tilos a kiadványt, vagy annak bármelyik részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, minden féle formában sugározni, közzétenni a szerző írásbeli egyeztetése nélkül. A kiadvány védett.